

55 ára gamal einkjan á síni síðu í hjúnarrúminum. Her meitlar sorgin Sólva til eina nýggja kvinnu og ein nýggja byrjan
Mynd: Jústinus Leivsson Eidesgaard

vildi gera alt fyri meg. Tað var gott, at eg ikki visti, hvussu skilnaðurin á gravarbakkanum fór at vera. Tað hevði eg ikki klárað, um eg visti tað eg veit í dag. Hvar var Sólva í øllum hesum?

Møttust í Noregi

Sólva var í Noregi í 1980 og her møtti hon Henningi, og tey gjørdust góð.

–Eg var smekkkforelskað og hann var mín fyrsta stóra kjerligheit. Vit gingu saman og í 1983 fór eg at læra til frisør. Hetta gekk fyri seg í Havnini. Eg var liðug í 1987 og tá giftust vit á Strondum og hildu risa brúdleyp fyri 400 fólkkum í bygdarhúsinum. Síðan fluttu vit til Noregs, har Henning hevði hús og hann hevði innrættað frisørsalong í kjallaranum, sum stóð klár, tá ið vit komu yvir. Tá ið vit høvdu verið gift í fýra ár kom fyrsta barnið, sonurin Olaf og síðan komu Paula og Ragna.

Vaksin nógv seinasta árið

Ragna kemur inn. Hon tekur koyrikort í hesum døgum og stríðist við ferðslulógina og koyring. Paula, sum gongur á handilsskúlanum hevur planir um at gerast politistur. Og Olaf er móður av arbeiðsdegnum, teir seta eini Norð-seturhús upp á Strondum, og tað dámar honum, stutt til arbeiðis. Tey eru øll nógv merkt av at hava mist pápan og tað hevur knýtt systkini enn meira saman. Hann var tann bleyta typan, sum ikki setti mørk og skuldi nakað sigast í heiminum, var tað Sólva, sum setti knykklar í brýr og øll børn hava brúk fyri báðum síðunum.

–Eg eri vaksin ella ment skjótt hetta seinasta árið sum einkja. Eg slerdi græsplenuna fyri fyrstu ferð í lívinum í gjár. Eg eri óruddilig og Henning var tað øvugta. Og nú taki eg upp. Eg havi ikki orð fyri sorgini. Ein troyst var undir jarðarferðini. Tað vóru andlitini

á øllum einkjunum á Strondum, sum eg møtti. Eg hugsaði, at tá ið tær hava klárað tað, tá klári eg tað eisini.

–Tað var gott, at eg møtti Henning. Betur mann fær mann ikki og hann var eisini ein góður pápi. Vit fingi 26 ár saman og náddu at halda stórt silvur-brúdleyp. Vit livdu saman, sum um vit skuldu liva altíð og nú havi eg lært. Nú gongur bønin til Gud um at eg skal kenna vilja hansara og einki annað.

Henning var kendur millum strand-ingar. Hann arbeiddi hjá kommununi við fyrifallandi arbeiði og var sera fittur í hondunum Niðri við Batafisk, niðri á ytsta havnalagnum á Strondum, beintuttanfyri brimgarðin og staðið hevur allarhelst eitt navn, sum eg ikki minnst nú, standa tvey neyst. Tað eina hevur Henning sett í stand til eitt lítið og noss-ligt summarhús. Hetta hevði hann stóra gleði av at gera,men fekk ikki heystað ágóðan av tí. Og heima var hann altíð

í sving við okkurt, og fekk ting gjørd liðug. Hitt neystið eigur Hilmar Kass og tað er meira at rokna sum eitt vanligt neyst og onki galið er í tí.

Lívið í Eyrgøtu 13 gongur víðari. Sólva rekur sína fyrirtøku og gevur skallutum og tunnhærdum føroyingum meira hár og børnini eru í fullari ferð við at menna seg til lívið. Ein partur av teimum vitjar í tonkunum ofta inn til Sjóvar til gravsteinin har navnið á pápanum er meitlað í stein. “Elskaði maður og pápi, Henning Funderud, f. 26/1-1956 – d. 20/8-2013. Takk fyri kærleika og umsorgan. Í lenistólinum hjá Henning liggur hundurin. Hann erí djóraheiminum og er altíð beint í lötuni her og nú, hann stúrir ikki, hann syrgir ikki og hann minnir húsfólkini á, at tað er júst soleiðis vit eiga at liva fyri tað allarmesta.